

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 06.

Dezső Ilona Anna: Tavaszi est

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

TAVASZI EST

Petres Katalin: Égbe-kékbe olvadó csodák

Káprázatos kék virág-vitorlák.
Varázs-csodás álmok szelek szárnyán.
Szikrázó tavasz fényfátyolán át
járják a Remény örökös táncát.

Dittrich Panka: Azon az éjjelen

Májusi szél lengte be a vízparti tájat. Ott feküdtünk a friss zöld fű illatában, az esti hűvösben. Hisz a napnak még nem volt annyi ereje, hogy az estet is meleg lehelettel lepje.

Készültünk rá, hogy ezen az éjjelen az égbolt csillagai adják majd a fényt, kinn a szabadban, ott, a természet lágy ölén.

Csomagoltunk édes süteményt, raktunk szendvicset, harapnivalót. Vitatkoztunk előtte. Morcosan indultunk a ránk váró vízparti kalandra. Akartuk is, meg nem is, itt tölteni ennek a napnak utolsó óráit, összekapcsolva a holnap első perceivel ezen a helyen. Épp itt. Ám elfogadtuk, beleegyeztünk, ezt választottuk. Nem volt kedvünk bárkinél vendégeskedni. Elég tehernek éreztük egymást is, annyi problémával teli hétköznap után. Igaz, a levegőben ott vibrált némi különös várakozás, ha egymásra tekintettünk. Biztosan egy halványuló éjszaka forró élményei, a múltban beteljesült vágyaink érzetével.

Itt, most, ültünk a parton, némán. Sóhajtvá, „ezt is megéltük”.

Aztán mégis jöttek a bolondabbnál bolondabb kérdések és azokra a válaszok, amolyan gyerekes dolgokról. Például ilyenek: fordítsuk le a békák nyelvét emberire. Aztán azon komolytalankodtunk: vajon számok nélkül lehet-e játszani számháborút? Nevettünk, az esti csendet nem kímélve. Dobáltunk kavicsokat a sodró folyóba, egyiket a másik után. Egy óvatlan pillanatban úgy összekoccant a bokánk, hogy elestünk, és egymásra zuhantunk. Ez a váratlan helyzet pillanatok alatt heves csókot tapasztott

ajkunkra. Égett a bennünk lappangó parázs. A kellemes májusi este visszacsente közénk az ifjúkori lángot. Újraéledt, amit már feledni is szántunk, nap nap után...

Az est fátyla hiába festette kékre körülöttünk a világot, a felettünk ringó fák bokrainak rügyeit is, mi kivételesen mindent rózsaszínben láttunk. Valahogy így történt, hogy csodás tudott lenni számunkra az álmatlan éj is. Miért választottuk a vízpartot? Azért, mert otthonunkat kibérelték a fiatalok, lányunk ballagását ünnepelni. Nem is hinnék, hogy mi is egy kicsit érettebbek lettünk, ott, a természet kék árnyában egymás ölében melegedve, eszünkbe se jutott, hogy a csillagfényeket az égen keressük, hiszen ott éreztük őket testközelségben, még ha olykor eltávolodtak egymástól, akkor is.

Liszka Gyöngy: Kék szirom

Langymeleg szellő simítja meg arcom,
Kristálykék virágokkal virágzott a gyöngéd oltalom,
És még ha bús fellegek gyűlnek is fölém,
Tudom, Te itt leszel velem, míg élsz.

Nem számít már, ha némán állsz előttem,
A friss tavasszal én is újjászülettem,
S tudom... minden gondolatod ismerem.
Nem szakíthat el tőled semmiféle mély verem.

Ezt tudva, ebben bízva mégis egyedül sétálok,
A szélben táncoló virágokat bámulom,
S elmerengek, az élet ezúttal hova vetett?
Miért nem lehetsz most is mellettem?

Kacag és dalol minden, zsong az egész világ,
Az én szívem mégis... mégis nagyon fáj,
Hiába szép, hiába illatos a táj,
Ebből sem marad más, mint elhervadt virág.

Virágzó estén, langymeleg szélben,
Egyedül sétálok, nélküled, az éjbe.
Szívemben él a remény, hogy velem maradsz,
De elvezetett tőlem az utad, amin haladsz.

Talán csak én hittem naivan mindent,
Talán te ezt soha észre sem vetted...
Egyedül állva, az utcán merengve
A szél egy kék szirmot sodort kezembe.

Bezártam e kis szirmocskát szívembe,
Féltem őrzött emléked mellé.
Nem tudom, hova mész, s visszatérsz-e mellém,
De én sosem felejtelek el.

Keszy-Harmath Dániel: A szív virágai

Tavaszi estén,
a fülledt városban,
kis kék virágok nyílnak szívemen,
kékek, szépek,
kacérkodnak,
ahogy rám nézel,
ahogy megcsókolsz,
ahogy elveszünk a forgatagban,
és minden kis szirma illatoz,
neked önti aromáját,
hozzád énekel,
rád figyel,
érted úszik fényárban,
hogy te is úgy mosolyogj,
ahogy a szirmok viaszos felületén
visszatükröződik
az én arcomról a boldogság.

Lám Etelka: A tavasz illatát hozza az esti szél

Testem aranykalászként
simul a víztükörre.
A csillogó Holdnak mosolya
pedig a habos hullámok
fehér szoknyáit kisimítja.
A víztükör ezüst fényei
lágyan ringatnak, mint
az anya a gyermekét,
a bársonyos víz felett.
Hajam fekete fürtjeit
rózsaszín tavorózsák körbefonják.
Szemeim tüzes pillantása
a hiányzó csillagokat keresi.
Hamvaskék virágok illatát
sötét éjben fújja a szél felém.
Álmaim elvisznek messzire,
Kirké szigetére, ahol virágba
borultak tavasznak gyönyörű fái.
Szirének csábító éneke, amely
elvarázsol és felrepít a
zene mesés birodalmába.

Hanyecz István (shf): Május éjszaka

Csillagok ragyognak az égben
május éjszaka ezüst fényben
virágba borult mára minden
Holdnak fénye csillan az éjben

Kertemnek legszebb fája rügyben
Tavasz virága virul szépen
Éj fénye villan hamvaskéken
Kikeletet köszönt békében

Gyönyörű szép kertemnek fája
sok szorgalmas méhecske zsongva
bő termést hoz kék virág ága

Elmélázom holdfényes éjben
Kertemnek csendes szegletében
hamvaskék magányos estében

Kühne Katalin: Tündöklő kékség

Mielőtt elszenderedtem, egy kék virágcsokorra vettem utolsó pillantásomat. Megpróbálom leírni, de szavakkal nem lehet igazán visszaadni mindazt a szépséget, amit álmomban láttam. Felébredve még sokáig éreztem azt a varázslatot, ami akkor elárasztott. Ha megfesthetném, talán ti is átélhetnétek, amit én, de sajnos nem rendelkezem ilyen képességekkel. Ez nem is az én dolgom, kiváló festők ezt helyettem is megtették.

Álmomban forrón izzik a levegő, áthatóan süt a nap, felmelegíti testemet. A fenyőerdő felől lágy tavaszi szellő lengedez, felfrissít, hűsít. Felettem az ég azúrja ké kell, alant a fűben harangvirágok, katángok (csattogófüvek), kékeslila fodormenták, kakukkfüvek, földi borostyánok, erdei árvácskák kék-sárga fejecskéi bólogatnak, köztük szitakötők, pillangók szálldosnak. A tó partján álok, a víz visszatükrözi a körülölelő erdő smaragdját, a habfelhőkkel tarkított sötétkék égboltot.

A következő kép, ami pilláim alatt felsejlik: a sötét erdőben ballagok, az ösvényen felfelé kanyarogva egyre feljebb jutok. Lenézek a tóra, onnan néha nagy csobbanások hallatszanak, felbukik egy-egy nagyobb hal, majd örvényeket gerjesztve, nyomát a víz színén hagyva, újra lemerül a mélybe. A tiszta vízben látszanak a halrajok, amint egymás körül keringve egy nagy gomolyagban összevegyülnek. A fennsík egyre közelebb látszik, a bükkfák sűrű óriásainak lombkoronái közé a nap besüt, megvilágítja a cserjék alatt nyíló virágok szirmait, az apró bogarak feketén csillognak, gyíkok futkosnak.

A hófehér sziklaoromról szétnézek, látom a hegyek karéjában a Bükk hegység üdezöld domborulatait, háttérben a Magas-Tátra kékes-lilás vonulatait. Az elém táruló határtalanság, végtelenség és szabadság világa ez. Elönti lelkemet a természet ezernyi csodája. Érzem hatalmas univerzumunk erejét, benne kicsinységemet. Mindannyian részesei vagyunk, tehetünk is azért, hogy ezt megőrizzessük. Megpróbálunk benne úgy élni, hogy az ajándékba kapott világot továbbadhassuk utódainknak, változtatunk ennek érdekében, de bárhogy is alakítjuk életünket, annak hatásai felmérhetetlenek. Ezek a gondolatok cikáztak fejemben.

Kijutok a Nagymezőre, elém tárul nagysága. A fenyők ölelésében, mély tebrek mellett a lipicai ménes legel. Szívem halk dobbanásai egyesülnek a fenséges, kecses járású lovak patáinak dobogásával. Leheveredek a selymes fűbe, hallgatom a madarak csicsergését, a bogarak neszezését, a méhek zümmögését, a tücskök ciripelését. Felettem szirti sas tárja ki hatalmas szárnyait. Vele repülnék, szállnék én is, fel a magas éjig. Fölém tornyosul az ég kéksége. Rádöbbenek, hogy nekem itt, a földön van még feladatom, és szárnyaim sincsenek. Elbódít a mező pompás virágainak illata, mint ahogy a kertemben is a jácinté, nősziromé, hajnalkáé, a kékeslila akácé, ibolyáé, nefelejcsé, ami megédesíti mindennapjaimat.

Ez a sötétkék szín nemcsak álmaimban jelenik meg, hanem minden alkalommal, amikor meditálok, ellazulva sikerül kizárnom a külső világ káros hatásait, gondolataimat kiüresítem, végtagjaimat, belső szerveimet, izmaimat elernyesztve megszabadulok a hétköznapiakban rám zúduló nyomástól. Lezárt szemem mögött egyszerre csak egy kis sötétkék folt bukkan elő, majd egyre inkább elborít mindent. Végtelen nyugalom, béke, mélységes csend száll rám, derű költözik belém, szinte mosolygok. Más tudatállapotomban szinte lebegek, könnyű a testem, amely a lelkemmel harmóniában egyesül. A rohanó életet kizártam, a nyüzsgést távol tudom magamtól tartani, erőt kapok a kozmosztól, amelynek része vagyok. A háttérben halk melódia szól, ennek hatására más tájakon járok, egyedül úszom a tengerben, hegycsúcsokon állok, érzem a végtelenséget, határtalanságot, szabadságot. Sasként szállok, a felhők fölé emelkedem, a nap közelébe, más galaxisok közé. Eggyé válok a minden-

séggel, szívem melegséggel telik meg minden élőlény iránt; embertársaimmal, a körülöttem élő növényekkel, állatokkal szeretetben élek. Felébredek, asztalomon ott tündököl vázámban egy csodálatos encián-csokor, amit előző napi kirándulásunkon szedtem.

Kutasi Horváth Katalin: A barackfák esti éneke

Fűszeres a lég, lassan álomba szenderül a kert, s nehéz eldönteni, hogy mamóka megint csak az emlékeiben mélázik-e, s a megelevenedő múlt válik oly hihetővé számára, hogy minden érzékszerve megtéved, vagy valami más, misztikus varázs terjed szét a barackvirág illatával. A búcsújukat elfütyülő, nyugovóra térő madarak dala után mintha gyermeki énekhangot hozna felé a szél:

- Orgona ága, barackfa virága!

Ez most a szomszédból, vagy mamóka gyermekkorából hangzik fel? Nehéz volna eldönteni. Tudatában valahogy így szólna a folytatás: „Öltözetek új ruhába, anyák napja hajnalára...” Most viszont mintha csak valami hasonlót hallana:

- Beöltöztünk új ruhába, esti szellő dallamára. Illatosan.

- Csak nem a fák dalolnak? - néz körbe szeretettel kertjében. Boldog, hogy újra virágozni láthatja a barackfákat. Öregek már, de életkedvük életnedvükké vált, ott munkálkodik törzsükben, gyökereikben, ágaikban. Még a férje ültette őket, ki megígértette vele, hogy ha ő már nem lesz, mamóka akkor is élvezni fogja a kelő és elnyugvó napot, a szél érintését, a beérő gyümölcs nedvét, a kert bűbájos dallamait és ínycsiklandó illatát, zamatát. Itt maradt bennük, velük Pali, s mintha a virágokkal szeretné vigasztalni, köszönteni egyedül maradt asszonykáját, ki kezdetben nehezen tudott szót fogadni urának, s azt hitte, soha nem lesz képes újra örülni a természet szépségeinek. Valamelyest megcsendesedett fájdalommal a szívében most már talán sikerül neki, pláne, hogy oly valóságosnak tűnik minden, s az ágak közül mintha Palija kék szeme mosolyogna rá ilyenkor.

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 06.

- Hogy ti megint milyen csodaszépek vagytok! - állapítja meg mamóka, függetlenül képzelgéseitől, vélt vagy valóságosan felfogott érzékleitől.

Az itt-ott rózsaszínes szirmokon már békítő kékítőt oldott a közeledő éj. Nemcsak a virágokat színezte át az este, hanem az asszony emlékeit és jelenét is, nyugalmas derűt áradoztatva. A porzók sárgája pedig már a nemsokára megjelenő csillagokat idézték. Köztük volt az Esthajnal is, amit közösen választottak ki annak idején Palkóval...

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
